

Кольо Сирачето.

(коледна сценка).

Лица: **Маринъ** — 10-годишенъ.

Свѣтланка — негово сестриче, 8-годишна.

Крумъ — 11-годишенъ.

Кольо — 12-годишенъ, сираче..

Хубава, топла стая. На източната стена гори кандило. Върху-
стаята на столове сѣдятъ Маринъ и Свѣтланка и разгрѣщатъ по-
даренитѣ имъ за Коледа книжки съ картини.

Маринъ. Вижъ, вижъ, Свѣтланке, тази картина! Каква
страшна мечка е изрисувана.

Свѣтланка. У-у! Не искамъ да гледамъ такива.

Маринъ. Гледай, пакъ тука много деца си играятъ въ
снѣгъ и правятъ снѣженъ човѣкъ. Вижъ каква голѣма глава сж му
направили.

Свѣтланка. И уста каква голѣма!

Маринъ. Искашъ ли да ти разкажа една приказка за единъ
снѣженъ човѣкъ?

Свѣтланка (радостно). Разправи де!

Маринъ (оставя книжката). Веднажъ, пакъ на Коледа, така
си играели въ снѣга деца...

Свѣтланка. Ама кога е било?

Маринъ. Много отдавна! Тѣ направили отъ снѣгъ единъ
човѣкъ, ама сжщински човѣкъ, старъ, съ брада и мустаци.

Свѣтланка. Че какъ сж направили отъ снѣгъ брада и мустаци?

Маринъ. Сложили нѣщо друго, може би, парчета отъ бѣла
вълна. Както се радвали на снѣжния човѣкъ, край тѣхъ миналъ
единъ прегърбенъ, бѣлобрадъ старецъ. Той ги попиталъ, какво пра-
вятъ, а тѣ му отговорили: човѣкъ. „Ами живъ ли е?“ — попиталъ
старецътъ. „Не е, защото е отъ снѣгъ“, — отговорили. „Азъ ще
го направя живъ“ — казалъ старецътъ, духналъ въ устата на
снѣжния човѣкъ, той се размърдалъ и оживѣлъ, трѣгналъ да вър-
ви и се усмихвалъ на децата.